

on kaetud, ja ei jäätta ka ühtegi pragu puu sees läbikatsumata. Röövikutest n'ad jagu ei saa, sellepäraselt elavad n'ad lõbliku munadest ja tuppeteist ehet weiksema lehtputtukatest. Kunise-koi muneb suvel näituselks 600 kuni 800 munat. Kui neist kõikidest röövikuid saaksivad, siis oleksivad meie kunise metsad pea paljad raad, nagu lõunapoolse Euroopa maades ka sagedadste nähe. Aga tihane fööb neid mune oma poegadega iga pääw mittu tubat ära ja hoiab sell kumbel meie metsassi hukkatiuse eest. Niijsama suur on tihase tulu aedades.

Grahv Bodzicki (ütle: Bodzidski) juttustab: „Aastal 1848 oli lõpmata palju röövikuid minu puu-aeda üginenud ja seal kõik lehed nii ärasbönnud, et palsad okjad järele jäiwad. Sügise paanu ma miljonite kaupa mune tähele, kellel karivane mari ümber oli ja keslega kõik tüwid ja okjad kaetud leidün. Ma lastsin neid sealt suure kuluga ärakerjata, aga sain pea aru, et

mimesete käed selle muhiluse vasta ühtegi ei saaksivad möjuma ja minu ilusad puud viis hukkatiuse käte langema. Seal tulivad talve poolे suured tihaste parved minu aeda. Röövikute pesad kadusivad silmnäh-tavalt ära. Töbisel fewadel pesitäsiwad 20 paari tihastid minu aias; suvel oli röövikute hulk jo palju weiksem, kui mullu, ning aastal 1850 olivad weiksed sulgleomased kärnärid minu aia nii pubtakslasi-nud, et minu puud nende abiga terive juvi otja kõige rohilksemas ehtes särasiwad.“

Ka warblased on igapidi tulusad silmud, sest üksainus paar kannab oma poegadele nädalas läbikaudu 2000 röövikut, mis tosin odrapäid tödeste üles ei kaalu. — Määstatd ja kuldnokkad hukkawad lõpmata palju rukki-uissi, tigusi, vihma-uissi, kõiksgu röövikuid, rohutirthusi ja tõukusi ära, ning kuldnekkad fööwad peale selle sagedadste ka karjaskäija elajate seljast kõik parmid ja kõrsed oma nahka. Nende